

Jeg synes også, at der, sådan som vi ved verden ser ud, faktisk er et ligestillingsproblem i det her. Så for os er det et af de områder, som vi mener at vi bliver nødt til at kigge på og endda kigge grundigt på under udvalgsarbejdet.

Kl. 16.20

Så er der spørgsmålet omkring forældremyndighed og samvær. Vi deler ønsket om forenklinger, men det virker, som om ministeren med udspillet her er meget mere optaget af blot at forenkles frem for at stille det meget væsentlige spørgsmål, om forenklingerne også vil være til fordel, til gavn for barnets tarv.

Ministeren tager som udgangspunkt, at forældrene er de nærmeste til at vurdere, hvad der er bedst for barnet, og at de altså også altid disponerer i overensstemmelse hermed. Men netop de sager, hvor statsamtet i meget høj grad må tage over, er jo oftest udtryk for meget konfliktfyldte sager, hvor det desværre ikke er barnets tarv og rettigheder, der sættes i højsædet, men forældrenes indbyrdes konflikt og med barnet som taberen.

Hvordan harmonerer det med ønsket om i højere grad at inddrage barnet, at lytte til barnet, se på barnets ønsker og behov? Tager vi sager om ophør af fælles forældremyndighed og overførsel af forældremyndigheden, er der tale om, at forældrene af forskellige årsager ikke i fællesskab ser sig i stand til fremover at kunne vurdere, hvad der er bedst for barnet. Ofte ligger der en konfliktfyldt periode forud, problematiske levevilkår hos den ene forælder, eller der kan være en anden form for anspændt forhold som baggrundshistorie. Der er derfor ikke tale om en almindelig begivenhed, hvorved begrundelsen for forslaget, synes vi i hvert fald, mister meget af sin logik.

Så er det spørgsmålet om ændringer i samvær. Her vil der typisk være en række sager, hvor udgangspunktet fra den først indgåede aftale om samvær har rykket sig. Det kan meget vel være, at barnet ikke trives med den aftale eller afgørelse, der er indgået, og der er hensynet til barnets alder.

Så er der spørgsmålet om tvangsfuldbyrdes sager. Disse ser vi desværre i nogle tilfælde udvikle sig meget dramatisk, hvor det som barn kan føles meget belastende at opleve det. Det vil ske under voldsom magtudøvelse, og forældrene har ikke den logik, som bør være til stede.

Vi synes ikke, at de her svære problemer hører hjemme i et forenklingforslag. Det er, som om ministeren fuldstændig har glemt det, der

altid har været udgangspunktet, nemlig barnets tarv. For de her børn handler det ikke om at kunne springe over, hvor gærdet er lavest. Vi har som lovgivere en forpligtelse til hele tiden at sikre, at de beslutninger, der tages, tages ud fra ønsket om at give barnet muligheden for at få det bedst mulige liv.

Som det fremgår, er der altså masser af forenklinger i det her, som vi vil kunne støtte, og jeg vil anbefale, at vi måske lidt hurtigt arbejder dem igennem, men at ministeren til gengæld erkender, at vi også har nogle områder, som er så følsomme – om børn, om samvær – at de ikke kommer med i den samme mølle. Der er grund til at standse op, og der er grund til at tænke sig godt om. Det er det, som vi også tidligere har haft en enighed om på det her område.

Derfor vil jeg sige: Lad os for børnenes skyld tage det ud af det her forslag og så til gengæld tage de forenklinger, som vi mener er fuldstændig uden problemer at gennemføre. Det tror jeg at vi alle sammen står os godt ved: En ting er i hvert fald sikkert: Det er også børnenes tarv, vi tænker på.

Per Dalgaard (DF):

Dansk Folkeparti finder de forenklinger, som L 179 medfører, gode. Vi kan ikke se de store problemer i dem, men vil dog gerne have en lille tilføjelse, nu hvor man er inde på området samvær.

Jeg modtager som så mange andre MF'ere, er jeg helt sikker på; en hel række henvendelser fra borgere, der erfarer, at deres retmæssige samvær med det barn, der typisk lever hos moderen, ikke kan gennemføres. Det obstrueres til tider i et væk fra moderens side for ikke at aflevere barnet til faderen, når der skal være samvær.

Vi vil gerne under udvalgsarbejdet have undersøgt, om det ikke vil være muligt at indføre en form for obstruktionsklausul, således at tidligere afgørelser om, hvem der har forældremyndigheden, vil kunne omgøres ved en ny forhandling, hvis det viser sig, at det samvær, faderen er berettiget til, igen og igen bliver obstrueret gennem alle mulige undskyldninger.

I de sager skal der selvfølgelig tages hensyn til misbrugsforældre, hvor moderen selvfølgelig ikke er interesseret i at udlevere et barn til en far, som har misbrugsproblemer af den ene eller den anden art. Det ligger selvfølgelig helt klart, at sådan skal det være. Der skal være rimelighed i tingene, således at et samvær for et skilsmissebarn kan gennemføres, uden at forældrestrid og